

DEFINITION AND DESCRIPTION OF INTERJECTIONS IN THE FIRST GRAMMAR BOOKS OF THE ROMANIAN LANGUAGE (1667-1914)

Alina Marieta RUCĂREANU
(Maica ALEXANDRA)
PhD in Education Sciences
PhD in Philology
alexandra_maica@yahoo.com

Abstract

Approaching interjection in the first grammars of the Romanian language, from a diachronic perspective, highlights, on the one hand, a clear evidence of its belonging to the category of inflexible parts of speech. On the other hand, the semantic constant of the interjection with reference to the notion of state of mind is observable. Controversial situations appear only in the inclusion of other parts of speech in the interjection class.

Keywords:

Interjection, onomatopoeia, paradigm, terminology, definition, typology.

We analyzed interjection in a corpus of 45 grammars that we consider constituent parts and significant moments in the diachrony of Romanian linguistics. In the organization of the corpus of grammars, we oriented ourselves according to the first periodization of Romanian grammars made in Jordan's book, published in 1978, applying the same periodization, but we stopped in our research at Ioan Slavici's *Grammar* (Slavici 1914), for analytical, historical and cultural reasons, the year 1914 representing the beginning of the First World War, which came with a number of obstacles in all fields, not only in the linguistic one.

The grammars studied are, in chronological order, the following:

Romanian grammars from the period 1757-1828: Staicu 1667-1669, Eustatievici-Braşoveanul 1757, Macarie 1757-1772, *Institutiones*

1770, Micu/Şincai 1780/1805, Văcărescu 1787, Şcoleriu 1789, Tempea 1797, Iorgovici 1799, Budai-Deleanu 1815-1820, Diaconovici Loga 1822;

Romanian grammars from the period 1828-1870: Rădulescu 1828, Săulescu 1834, Pop 1835/1839, Bariţ 1838, Golescu 1840, Platon 1845, Bălăşescu 1848, Cîmpeanu 1848, Măcărescu 1851, Barcianu 1853, Cipariu 1855, Hill 1858, Massim 1860, Stilescu 1863, Alecsandri 1863, Miheltianu 1866, Neagoe 1869, Cipariu 1869/1877;

Romanian grammars from the period 1870-1914: Munteanu 1870, Manliu 1875, Puşcariu 1875, Circa 1878, Pană 1882, Nădejde 1884, Ionescu 1884, Dariu 1886, Tiktin 1891, Ghibănescu 1892, Liuba 1892, Manliu 1894, Suchianu 1895, Philippide 1897, Slavici 1914.

Some grammars are in manuscript form (Staicu 1667-1669, Eustatievici-Braşoveanu 1757, Macarie 1757-1772, Iorgovici 1799¹, Budai-Deleanu 1815-1820), others were printed (for example, Tempea 1797). One work presents a hybrid language, Romanian and Slavonic – Staicu 1667-1669. Most works are written in Romanian, with Cyrillic characters (e.g. Tempea 1797), using transitional alphabet (e.g. Pop 1835) or Latin characters (*Institutiones* 1770, Micu/Şincai 1780/1805). A work was written in French (Alecsandri 1863).

The study has as its benchmark *Romanian Language Grammar* (the 1963 and 1966 editions), preceded by *Romanian Language Grammar* from 1954.

The historical study of the interjection, as highlighted in the first Romanian grammars, assumed its differentiation according to clear marking criteria. We have noticed that the interjection is recognized as a distinct part of speech in very few grammars. In most works, the interjection appears subordinate to the particle category. This reflects a minimal degree of individualization and will be presented by reference to the point of view of academic grammarians.

---

¹ Iorgovici's *Observations* represent a textbook of general linguistics, for this reason, not fitting into our research corpus. The information in the book does not present the analysis of the parts of speech. We mentioned it in the presentation of ancient grammars only for its contribution to the process of cultivating our language, by identifying some essential linguistic sources. In the statistical analysis of the interjection, we will not record or mention it further.

1. Terminological aspects regarding the category of interjection

If in the first Romanian grammar books, the definition of the interjection highlights a minimal approach (hence the poor terminology), later on the interpretation comes with a series of new terms, which outline the terminology of this part of speech.

The term "throwing in the middle" used by Eustatievici-Brașoveanul (1757) is only taken up a century later by Suchianu (1895): „Interjecțiunea (de la latinesce *inter* = între și *jacere* = a arunca) este un fel de țipet aruncat în mijlocul vorbirei” [”The interjection (from the Latin *inter* = between and *jacere* = to throw) is a kind of shout thrown in the middle of speech” (Suchianu 1895: 49). We find that two aspects are captured: on the one hand, the position of the interjection, on the other hand, its clear status regarding the meaning.

The etymology of the word², with reference to this name, is explained earlier, in 1848, by Câmpeanu (1848): „Interjecția (d. *interjectio* lat.) însemnează *aruncare între, punere între* = întrepunere, așezare între, amestecare între, pentru că și interiecțiile, ca niște semne naturale de vorbire, se amestecă câte odată printre cuvinte (când vorbim), deși ele între sine n’au vre-o legătură gramaticală, unele cu altele” [”Interjection (lat. *interjectio*) means throwing between, putting between = placing between, mixing between, because interjections, like natural signs of speech, are sometimes mixed between words (when we speak), although they do not have any grammatical connection between themselves, they are with others”] (Câmpeanu 1848: 213). Another author who offered the etymological

---

² In GLR (1963: 421), their origin is presented: ”At the origin, interjections that reflect an affective or volitional state were involuntary cries, reflexes that externalized emotions and which thought then associated with the representation of these emotions; through a process of abstraction carried out in social practice, they became signals of the respective affective or volitional states and acquired a conventional form. As a formation process, today they are not the spontaneous expression of emotion, that is, they are not created spontaneously by each speaker. As proof is the fact that they can be borrowed from one language to another (for example: *haide* < *Tc. haidi*, *na* < *Slav. na*) and that in the same language the same emotion is sometimes rendered by different interjections from one region to another. The possibility of creating new interjections today is not excluded, but the formation process is the same”.

explanation, from the same perspective, is Manliu (1894): „*Interjecțiune* este cuvânt de origine latină. *Interjectio*, cuvânt format din *inter* (între) și *jacere* (a zăcea). Interjecțiunea deci, după numele său, este un cuvânt care zace între părțile propozițiunii, ne având nici o legătură cu acéstea” [”Interjection is a word of Latin origin. *Interjectio*, word formed from *inter* (between) and *jacere* (to lie). The interjection is, therefore, a word that lies between the parts of the sentence, having no connection with them”] (Manliu 1894: 304).

Other terms that followed included, taking into account the etymological criterion, a reference to the notion of state of mind: *interiecția* sau *graiul simțitoriu* [”interjection or emotional speech”] (Tempea 1797). An exception was made by the term ”*paréntesi*” (Văcărescu 1787), which contains the meaning of interjection with reference to the etymology of the word: ”as the Greeks used to say, it is a type of inflexible word, interpreting the desires and passions of the soul” (Văcărescu 1787: 107).

Also, for the recording of this part of speech, terms that do not contain etymological references regarding the meaning have been designated. On the other hand, there are terms which reinforce its position within the sentence: „*Interiecția* va să zică *întrepusă* // fiind că sînt oarecare părțicele ce să pun între celealalte” [”The interjection is, therefore, *placed-between* // since there are some particles to put between the others”] (Budai-Deleanu 1815-1820: 48).

The parts of speech included by the authors in the interjection class did not leave their semantic imprint, by belonging, on this grammatical class. Even though these terms constantly interfere with the terms naming the forms of the interjection, they do not directly influence its terminology. Examples abound: *rogute!* *așa te rog!* *fie!* *mergi!* *dute!* *carăte!* *sai!* *fă bine!*, *stă-i!* *săriți!* *nu me lasați!* *noroc bun!* *săracul!* *ticălosul!* *vă de el!* *mișelul!*, *bine!* *bine bine!* *iată lă!* *iaca așa!* etc. [please! so please! fine! go! leave! beat it! jump! Be kind! wait! jump! don't leave me! good luck! the poor thing! the scoundrel! woe to him! the villain!, good! good good! here he is! like that!].

For the registration of this grammatical class, various linguistic methods were used: *Interiețiune*, *Interiecția*, *Interjéta*, *Interecția*, *Întreiepciunea*, *Interecția*, *Interjecți'a*, *Interjecțiunea*, *Intreiecțiunile*,

Interiectzii. The separate term is the French one, appearing in Alecsandri 1983: *Des interjections*.

The modern term „interjecție” [interjection] appears for the first time in Nădejde (1884). Even if, after that, it alternated with the term „interjecțiune”, „interjecție” prevailed and remained definitively in the current nomenclature.

When classifying interjections, Tiktin (1891) mentions for the first time the term referring to ”imitations of sounds and movements”: ”onomatopoeia”. It had been mentioned only by Ghibănescu (1892) (”rest of phrases or imitative cries of sounds from nature (onomatopoeia): *țac!*, *ham!*, *tronc!*, *cucurigu*” etc.) and by Manliu (1894) (”onomatopoeic words, ie imitative sounds, e.g. *Zur!* *cling-clang!* *tic-tac!* etc.)”.

Also, in some grammars, terminological phrases are recorded in which the base is an interjection, next to which various determiners appear: „*vai!* cât sunt de nenorocită!” [”oh! how miserable I am!”], the authors' clarifications being: O interjecție se poate tălmăci prin mai multe cuvinte (...) și tocmai de aceea interjecția nu se cheamă „cuvânt” [”An interjection can be explained by many more words (...) and that is precisely why the interjection is not called a ”word”] (Ionescu 1884: 8-9); „adesea se numără între interjecții multime de cuvinte sau de legături de cuvinte, de pildă vocative, imperative” [”often a lot of words or word connections are counted between interjections, for example vocatives, imperatives”] (Nădejde 1884: 171); „espresionile și frazele interiectionale, că *vai de mine!* *dorere!* *focu!* *pentru Ddeu!* *ce pecatu!*” [”interjectional expressions and phrases, woe is me! sorrow! fire! for God’s sake! what a pity!”] (Circa 1878: 112).

2. Definition of interjection

From Eustatievici-Brașoveanul's grammar (1757), where we identified the first definition of the interjection, to that of Slavici (1914), the interjection approach regarding definitions had a winding route. The semantic

constant of the interjection in all the analyzed grammars referred to the notion of state of mind³.

We divide the works from the research corpus into two categories, depending on the presence of interjection definitions:

a) Grammars in which the interjection is defined are in greater number than those in which it is not defined: Eustatievici-Braşoveanul 1757, Micu/Şincai 1780/1805, Văcărescu 1787, Tempea 1797, Budai-Deleanu 1815-1820, Diaconovici Loga 1822, Rădulescu 1828, Săulescu 1834, Pop 1835/1839, Bariţ 1838, Platon 1845, Bălăşescu 1848, Cîmpeanu 1848, Măcărescu 1851, Barcianu 1853, Hill 1858, Massim 1860, Stilescu 1863, Neagoe 1869, Cipariu 1869/1877, Munteanu 1870, Manliu 1875, Puşcariu 1875, Circa 1878, Strajan 1880, Pană 1882, Nădejde 1884, Ionescu 1884, Tiktin 1891, Ghibănescu 1892, Liuba 1892, Manliu 1894, Suchianu 1895, Slavici 1914.

b) The grammars in which the definition of the interjection does not appear are the following: Şcoleriu 1789, Golescu 1840, Alecsandri 1863, Philippide 1897.

In the following, we present the definitions of the interjection in chronological order, to highlight their evolution in the first grammars of the Romanian language:

• Eustatievici-Braşoveanul (1757: 118): „În mijloc aruncarea este a şaptea parte a etimolôghiei, a treia din cele neplecătoare, ceea ce răstirea sau înfricoşarea gândului cu glas încuviinţat închipuind mai mult prin glăsuire decît prin însemnare, arătînd întru minte orice răstire”;

---

³ In GLR (1954: 394), interjections are defined as “inflexible words of a special kind which express feelings and manifestations of will, or which imitate sounds and noises: *ah!*, *hai!*, *buf!*”. The explanation for the special qualification assigned is the following: “interjections are words of a special type, because they originate in spontaneous exclamations of an affective nature or in the imitation of sounds from nature and do not have a stable form”. In GLR (1963: 421), interjection is defined as “the inflexible part of speech with exclamatory value, by which sensations, feelings, manifestations of will are externalized or sounds and noises from nature are reproduced”. “Interjections are distinguished from all other parts of speech because they originate in spontaneous exclamations of an affective nature or in the imitation of sounds from nature”.

- Micu/Șincai (1780/1805: 60): „Interjecțiile, cu care se exprimă stările sufletești și pasiunile”;
- Văcărescu (1787: 107): „Interiețiune său paréntesi, cum zicu gréci, iaste parte à cuvântului cé nu să înduplecă, tălmăcindu râvnele și pátimile sufletului”;
- Tempea (1797: 171-172): „Interiección (sau graiul simțitóriu) este o párte a vorbií care nu să apleacă și árată pofta, mîhnirea, bucuria și dórul dinlăuntru inimií”;
- Budai-Deleanu (1815-1820: 48): „Interiección va să zică *întrepusă* // fiind că sînt oarecare părțicele ce să pun între celealalte”;
- Diaconovici Loga (1822: 156): „Interjéța este cuvînt căre nu se apleacă, cî numai între álte părți ale grăirii se pune, de a vădi simțirea și stărea inimii cea din lăuntru nostru, precum: Bucuríá, mîníá, și a.”;
- Rădulescu (1828: 72): „Interiección este o zicere care o întrebuițăm’ să arătăm’ o simțire a Sufletului, adică bucurie, întristare, și altele”;
- Săulescu (1834: 81): „Întreiepciunea este parte de cuvântú nedeclinabilă, care arată deosebite efecturi (simțiri) a le sufletului fără să aibă ceva legătură cu ceea-l-altă vorbire”;
- Pop (1835/1839: 80): „Interiección este o zicere ce nu primește nici o schimbare în cuvântú, și care arată o simțire a sufletului, cum bucurie, întristare, și altele”;
- Bariț (1838: 189): „Interjecți’ a este o parte a cuvântului nemutarnică, care arată vr’ o simțire a sufletului, cum: bucurie, ântristare și altele, orí vr’ o imitație a unuí glas’ orí sunet și a.”;
- Platon (1845: 71-72): „Interjecțiile sînt niște cuvinte puse p’ între cele-l-alte felurí de cuvinte, spre a aráta deosebite sentimente, orí deosebite mișcări a sufletului”;
- Bălășescu (1848: 129): „Întreiepciunea este parte de cuvântú nedeclinabilă, care arată deosebite afecturi (simțiri) ale sufletului, fără să aibă ceva legătură cu ceea-l-altă vorbire”;
- Cîmpeanu (1848: 213-214): „Interiección are în vorbire funcțiunea de a esprima prin semne naturale, tóte stările acelea, în care ne aflămú cu

inima, când ne bucurăm, ne întristăm, ne mirăm, când sâșțim durere, când chiemăm pre cineva întru ajutor; (...) Interiecțiile se reprezentează pr'în niște exclamații sau strigări, ce, ca niște semne naturale de vorbire”;

• Măcărescu (1851: 69): „Interiecția este ună cuvântă nevariabilă, ce servește de a arata mișcările cele vii și pripite a le sufletului nostru”;

• Barcianu (1853: 84): „Interjecțiunea este mai multă o plasă de niște sonuri pentru esprimerea deosebitelor mișcări séu afepturi ale inimii, precum: de bucurie, de mirare, de durere, de desprețuire, de compătimire, ș.a. din care apoi pe încet s'au formată cuvintele”;

• Hill (1858: 13): „Omul simțind fârâ de veste vre o bucurie, durere, mirare, saă vre o altă afecțiâ a sufletului, scôte nisce sunete, care nu stâ în nici un raportă cu cele-l-alte vorbe, precum sânt: *iū, a, aū, vaī, o, e, shc.* Aceste sunete saă exclamații se numesc interiecții”;

• Massim (1860: 13): „Interjecțiunile suntă vorbe, cari espremă cugetări întrege, arrettândă sentimente iuți alle ânimei năstre”;

• Stilesco (1863: 16): „Interjecțiunea este uă vorbă invariabile care esprime într'ună modă răpede mișcările iuți alle ânimei năstre”;

• Neagoe (1869: 73-74): „Interjecțiunea este o vorbă neflesibile ce arétă în modu generale si nedeterminatu unu sentimentu de bucuriă seau de întristare;

• Cipariu (1869/1877: 374-375): „Intreiecțiunile, se numescu unele cuvente seau particele, cari ore cumu se arunca în midiloculu cuventarei între alte cuvente, fora de a se lega cu acelea, ci remanendu insulate în midiloculu lor”;

• Munteanu (1870: 14, 74): „Interjecțiunea proprie nu e o vorbă, ci numai unu sunetu, prin care se-spune în modu generale si nedeterminatu unu sintimentu de bucuria séu de intristare, p. e. *a! ah!*. Deci interjecțiunea arata o judecata, o propusatiune”; „aceste particele se-usita afóra din regiunea propusatiunii în vorbire si scriere”;

• Manliu (1875: 22-23): „Când omul simte o bucurie saă o durere etc. atuncă el scôte nisce exclamări, cari nu staă în nici un raport cu alte vorbe. Aceste exclamări se numesc interjecțiuni: D. e. *A! când aī venit.* Aci *A!* este o interjecțiune fiind-că arată o mirare”;

- Pușcariu (1875: 86, 36): „Interjecțiunile sunt acele sunete singurate, cari esprima unu sentimentu”; „Acestea inca se privescu că unu feliu de cuvinte, de sî suntu numai nisce sonuri, cari esprima feliurite simtieminte: de bucuria, de intristare, de durere, de mirare s.a astfeliu de cuvinte se numescu interjectiuni; interjectiuni se numescu cuvintele nearticulate ce arata unu simtiementu”;

- Circa (1878: 112): „Interiecțiunile *propre* nu facu parte d'en vorbire că d'en espresiune a cugetarii, ci suntu mai multu espresiunile *mişcarilor* (agitațiunilor) sufletesci; éle dèra *nu* vinu d'en *spiritu* ci d'en *súfletu* (simțire și dorința)”;

- Strajan (1880: 235): „Fiecare clasă de cuvinte inseamnă o clasă de idei sau noțiuni corespunđătoare lor. Sunt inse unele particule, cari nu esprimă idei, ci numai simțiri sau stări ale inimei, pentru aceea ele mai nu se pot numi cuvinte și fiindcă nu stau în legătură cu celelealte părți ale prepozițiunii, de cătră cari se despart prin virgule, le numim interjecțiuni”;

- Pană (1882: 120): „Interjecțiunile sunt nisce esclamațiuni, care se întrebuițéză în vorbire spre a esprime diferite sentimente momentane ale vorbitoriului”;

- Nădejde (1884: 171): „Interjecțiile arată simțirile nóstre”;

- Ionescu (1884: 9): „Interjecțiile sunt socotite mai tóte ca *vorbe* întregi. O interjecție se póte tálmaçi prin mai multe cuvinte, d. e. *vai!* cât sunt de nenorocitú! - și tocmai de aceea interjecția nu se chémă cuvêntú”;

- Tiktin (1891: 230): „Interjecțiunea este o particulă⁴ prin care să manifestă într-un mod viú și scurt fie o simțire saú cugetare, fie o voință sau dorință”;

- Ghibănescu (1892: 229): „Interjecțiunile sau exclamările nu sînt cuvinte propriu zise; ele arată un sentiment saú o emoțiune, ori de fel o idee. Când pentru ceea ce avem de spus noi, sîntem pre tare emoționați înainte de a ne gîndi asupra ideii, spiritul nostru să manifestă în afară prin exclamări, prin

---

⁴ The author classifies the parts of speech into flexible (noun, adjective, article, pronoun, numeral and verb) and inflexible (unchanging) or particles (adverb, preposition, conjunction and interjection) (Tiktin 1891: 21).

strigăte, care întru cât remîn strigăte nu sînt cuvinte, dar lesne să pot formula în frază”;

• Liuba (1892: 23): „Nisce vorbe seŭ mai bine ȃis nisce silabe, prin cari noi ne esprimăm bucuria, întristarea, orî mirarea nôtră”;

• Manliu (1894: 304): „Interjecțiunea este un strigăt, o exclamare, care exprimă impresiunile momentane ale sufletului. Interjecțiunile sînt limba sentimentelor și a emoțiunilor, adecă ele exprimă durerea, bucuria, mânia, mirarea, admirațiunea, surprinderea, mila, blăstemul, etc. etc. Interjecțiunile nu sînt părți ale propozițiunii; ele însăși sunt propozițiuni eliptice, închise între cele-l’alte părți ale propozițiunii. Dănele pot să exprime orî ce fel de idee, deși ele nu sînt cuvinte cu înțeles, dar primesc un înțeles după felul întrebuintării lor sau după felul accentuării”;

• Suchianu (1895: 48, 240): „In fie-care limbă mai sînt și niște vorbe, care nu represintă idei, ci exprimă niște simțiri iuți ale inimei omenesci ca *ah! vai! bravo!* etc.; și din aceste vorbe care sînt mai mult nisce țipete, s’a făcut o clasă deosebită, numită a interjecțiilor”; „Interjecțiunea (...) este un fel de țipet aruncat în mijlocul vorbirei, pentru a esprima sentimentele iuți ale inimei omenesci”;

• Slavici (1914: 153): „Interjecțiunile exprimă simțăminte, eară nu gândiri, nu sunt deci vorbe în adevăratul înțeles al cuvântului și nu pot să facă parte din propozițiuni, de care sunt despărțite fie cu virgule, fie cu semnul de exclamațiune”.

Systematizing the definitions of the interjection, we notice that most of them referred to the meaning assigned by the authors to this grammatical class. The particular meaning of the interjection definitely points us towards its exclusion from the class of parts of speech and its mention as a particle. Most definitions were formulated with justifications regarding this affiliation, and those in which the explanations are accompanied by conceptual framing terms are: Budai-Deleanu 1815-1820, Cipariu 1869/1877, Munteanu 1870, Strajan 1880, Tiktin 1891, Suchianu 1895, Slavici 1914. Moreover, Liuba (1892: 23) considered the interjections „nisce vorbe seŭ mai bine ȃis nisce sylabe” [some words or, better yet, some syllables].

From the same point of view, many other definitions are formulated in the grammars that followed, but the perspective from which they were made obviously diminished the degree of individualization of the interjection as an inflexible part of speech. As a result, the interjection did not benefit from this status, although, in classifications, it was often included in this category.

The first classification in the definitions refers to its belonging to the category of inflexible parts of speech, with the following terminology: „neplecătoare” [inflexible] (Eustatievici-Brașoveanul 1757); „nedeclinabilă” [undeclinable] (Săulescu 1834); „o zicere ce nu primește nici o schimbare în cuvânt” [a saying that receives no change in the word] (Pop 1835/1839); „nemutarnică” [unmovable] (Bariț 1838); „un cuvânt nevariabil” [an invariable word] (Măcărescu 1851); „o vorbă invariabilă” [invariable utterance] (Stilescu 1863); „o vorbă neflesibele” [an inflexible word] (Neagoie 1869).

In general, the interjection is seen from the perspective of its role of rendering an exclamation. From here derives its particular classification as ”a saying” (Rădulescu 1828), ”sound” (Hill 1868), ”word” (Diaconovici Loga 1822), ”particle” (Munteanu 1870, Tiktin 1891), „nisce exclamări” [some exclamations] (Munteanu 1870), „nisce exclamațiuni” [some exclamations] (Pană 1882), „un sentiment sau o emoțiune” [a feeling or an emotion] (Ghibănescu 1892, Manliu 1894), „nisce țipete” [some screams] (Suchianu 1895). Other times, it shows „cugetări întregi” [whole thoughts] (Massim 1960), „nisce sonuri” (Pușcariu 1875); „niște semne naturale de vorbire” [some natural signs of speech] (Câmpeanu 1848); „niște cuvinte puse p’între cele-lalte feluri de cuvinte” [some words placed among other kinds of words] (Platon 1845); „vorbe întregi” [whole words] (Ionescu 1884); „niște vorbe” [some words] (Suchianu 1895).

Some authors claim that they express ideas (Ghibănescu 1892, Manliu 1894), others, on the other hand, do not emphasize this meaning, stating clearly that they do not express ideas, but only mental states (Strajan 1880, Suchianu 1895) or „exprimă simțăminte, eară nu gândiri” [express feelings, not thoughts] (Slavici 1914). In fact, a point of view that dominates the semantic range of the interjection refers to highlighting the state of mind expressed: ”rebuking or scaring the thought” (Eustatievici-Brașoveanul

1757); "with which states of mind and passions are expressed" (Micu/Șincai 1780/1805); "interpreting the desires and passions of the soul" (Văcărescu 1787); "lust, sorrow, joy and longing from within the heart" (Tempea 1797); "the feeling and state of the heart that is inside us" (Diaconovici Loga 1822); "a feeling of the Soul" (Rădulescu 1828); "special feelings of the soul" (Săulescu 1834); "a feeling of the soul" (Pop 1835/1839); "a feeling of the soul" (Bariț 1838); "special feelings, or special movements of the soul" (Platon 1845); "special affections (feelings) of the soul" (Bălășescu 1848); "those states, in which we find ourselves with the heart" (Cîmpeanu 1848); "the lively and quick movements of our soul" (Măcărescu 1851); "motion of the heart" (Barcianu 1853); "affection of the soul" (Hill 1858); "quick feelings of our soul" (Massim 1860); "quick movements of our soul" (Stilescu 1863); "a feeling of joy or sadness" (Neagoe 1869); "a feeling of joy or of sadness" (Munteanu 1870); "When man feels joy or pain" (Manliu 1875); "various feelings" (Pușcariu 1875); "expressions of soul movements (agitations)" (Circa 1878); "feelings or states of the heart" (Strajan 1880); "momentary feelings of the speaker" (Until 1882); "our feelings" (Nădejde 1884); "a feeling or an emotion" (Ghibănescu 1892); "our joy, sorrow, or wonder" (Liuba 1892); "momentary impressions of the soul"; "the language of feelings and emotions" (Manliu 1894); "some tender feelings of the human heart" (Suchianu 1895); "feelings" (Slavici 1914).

A singular aspect highlighted in the definitions includes the position of the interjection: „Interiecția va să zică *întrepusă* // fiind că sînt oarecare pîrticele ce să pun între celealalte” [The interjection will be *interspersed* // since there are some particles to put between the other] (Budai-Deleanu 1815-1820: 48). A particular position is given regarding its independent status, its connection with the other parts of speech not being mentioned, most of the time; moreover the authors highlighted this status: „fără să aibă ceva legătură cu ceea-l-altă vorbire” [without having any connection with other parts of speech] (Bălășescu 1848); „se arunca in midiloculu cuventarei intre alte cuvente, fora de a se lega cu acelea, ci remanendu insulate in midiloculu loru” [it is thrown into the middle of the utterance among other words, unable to connect with those, but remaining isolated in their middle] (Cipariu

1869/1877); „nise exclamări, cari nu staū în nici un raport cu alte vorbe” [some exclamations, which do not stand in any relationship with other words] (Manliu 1875); „nu stau in legătură cu celelealte părți ale prepozițiunii” (Strajan 1880); „În propozițiune Interjecții unea n-are nici un amestec” [In the sentence, Interjections have no connection with the other parts] (Ghibănescu 1892).

A special status is given to interjections by Manliu (1894), who considers them ”not part of a sentence; they themselves are elliptical sentences”. Moreover, Slavici (1914) is of the opinion that ”they cannot be part of sentences, from which they are separated either by commas or by exclamation marks”.

Conclusions

Most of the old grammarians thematize issues of mental states expressed by interjections. We find that the individualization of certain types of interjections does not recognize its status as an individual part of speech. In many grammars, the interjection has a special position, as a particle, being framed differently in the morphological system of the Romanian language.

The difficult identification of the interjection in the first grammars of the Romanian language highlights the opposition between the specific linguistic term and the meaning that some words or phrases have. Also, the linguistic support that captures the idea of state of mind is considerable. All these aspects generated oscillations of the authors with reference to a paradigmatic outline as correct as possible of this part of speech. Often, meaning-based configurations are issued about interjections: parts of speech that convey states of mind.

Bibliography of the sources:

Alecsandri 1863. ALECSANDRI, Vasile, 1863, *Grammaire de la langue roumaine*. Paris: Maisonneuve.

Barcianu 1853. BARCIANU, Sava Popovici, 1853, *Gramatica românească pentru școalele populare*, de..., paroh și Asesor Consistorial. Sibiu: Tipografia diecezană.

Barit 1838. BARIȚ, George, 1838, *Grămatica românească și nemțească pentru tinerimea națională*. Într-acest chip întocmită de un prieten al nații(i). tipărită cu toată chieltuială Domnii(i) sale Rudolf Orghidan, cetățan și neguțătoriu de aici. Brașov: Tipografia lui Ioan Gött.

Bălășescu 1848. BĂLĂȘESCU, Nicolae, *Gramatică română pentru seminarii și clase mai înalte*. Sibiu: Tipografie a lui Gheorghiu de Clozius, 1848.

Bălășescu 1850. BĂLĂȘESCU, Nicolae, 1850, *Elemente de gramatica română pentru școlarii începători*, lucrare de Nicolau Bălășescu, (ediția a II-a). București: Tipografia lui Iosefu Copainigiu.

Budai-Deleanu 1815-1820. BUDAI-DELEANU, Ion, 1815-1820, *Temeiurile gramaticii românești*, (manuscrisele 2425 și 2426, Biblioteca Academiei Române).

Cipariu 1855. CIPARIU, Timotei, 1855, *Compendiu de gramateca limbei romane*, Edițiunea IV. EMENDATA. Sabiniu: Tipariu și în provedietura la S. FILTSCH.

Cipariu 1869. CIPARIU, Timotei, *Gramateca limbei române*. Partea I. Analitică, București, 1869; Partea a II-a. Sintetică. București: cu spesele Societății Academiei Române, 1877.

Circa 1878. CIRCA, Irimia, 1878, *Gramatica limbii românești*. Partea I. Etimologia. Carte autorisată de ministerul instrucțiunii publice pentru clasele gimnaziale. București: Editura Librăriei SOCECU&Comp, Calea Mogoșoei, 7.

Cîmpeanu 1848. CÎMPEANU, P. M., 1848, *Gramatică românească*. Iași: Tipografia Institutul Albinei.

Cîmpeanu 1880. CÎMPEANU, P. M., 1880, *Gramatică românească*. Iași: Tipografia H. Goldner, Strada Primăriei.

Dariu 1886. DARIU, Ion, 1886, *Gramatica limbii românești*. (*Sintaxă-Etimologia-Fonetica-Stil*) lucrată în trei cursuri concentrice pentru școlile primare. Cursul I pentru anul al 3-lea de școală. Brașov: Editura Librăriei N. I. Ciurcu.

Diaconovici Loga 1822. DIACONOVICI LOGA, Constantin, 1822. *Gramatica românească pentru îndreptarea tinerilor*. Acum întâia oară

lucrată prin Constantin Diaconovici Loga, al Școalelor Preparatorie Românești din Arad Profesor, la Buda, în Crăiasca Tipografie a Universității Ungariei.

Eustatievici-Brașoveanul 1757. EUSTATIEVICI-BRAȘOVEANUL, Dimitrie, 1757, *Gramatica rumânească*. Brașov, (manuscrisul 583, Biblioteca Academiei Române).

Ghibănescu 1892. GHIBĂNESCU, Gh., 1892, *Gramatica română. Fonetica și Morfologia* (după Alexandru Lambrior). Iași: Editura Librăriei Isr. Kuppermann.

Golescu 1840. GOLESCU, Iordache, 1840, *Băgări de seamă asupra canoanelor grămăticești*. București, în Tipografia lui Eliad.

Hill 1858. HILL, G., 1858, *Grammatica Limbei Române*. București: Tipografia Collegiului Național.

Institutiones 1770. *Institutiones linguae valachicae. Prima gramatică a limbii române scrisă în limba latină de la Kalocsa*, probabil Oradea, 1770, (manuscrisul 760/1 și 760/2, Biblioteca Arhiepiscopală din Kalocsa, Ungaria). *Institutiones linguae valachicae. Prima gramatică a limbii române scrisă în limba latină*. 1770. Ediție critică de Gheorghe Chivu. Revizia și traducerea textului latin de Lucia Wald. București: Editura Academiei Române, 2001.

Ionescu 1884. IONESCU, Vasile, 1884, *Curs elementar de gramatică românească*, prelucrată după cerințele programului și ale timpului de azi pentru școlile inferioare de ambele sexe. Partea I Etimologia. Iași: Tipografia lucrătorilor români asociați strada Baston.

Iorgovici 1799. IORGOVICI, Paul, *Observații de limba rumânească*. Buda: Crăiasca Universității Tipografie.

Liuba 1892. LIUBA, P. M., 1892, *Gramatica română pentru școlile populare*. Brașov: Editura Librăriei Nicolae I. Ciurcu.

Macarie 1757-1772. MACARIE, Ieromonahul; PAISIESCU Dragomirneanul, 1757-1772, *Gramatica rumânească*, (manuscrisul nedatat, netipărit, Biblioteca Academiei), schitul Sihla.

Manliu 1875. MANLIU, I., 1875, *Curs elementar de limba maternă Gramatica română. Etimologia, ortografia și compozițiunile de....* Această carte este aprobată prin decret domnesc de Ministerul instrucțiunii publice și al Cultelor pentru toate școlile de amândouă sexele din țară, în urma avisului

consiliului permanent cu No. 1148 din 1875, Iulie. Edițiune nouă. București: Editura librăriei SOCEC&COMP, 7 Calea Victoriei, 7.

Manliu 1894. MANLIU, I., 1894, *Gramatica istorică și comparativă a limbii române pentru cursul superior*. București: Lito-tipografia Carol Göbl, 16, Strada Doamnei, 16.

Massim 1854. MASSIM, I. C., 1854, *Elemente de gramatică rumână*. București: Tipografia Colegiului.

Măcărescu 1851. MĂCĂRESCU, Nicolae, 1851, *Gramatică românească pentru clasele normale*. Iași: Tipografia Buciumului Roman.

Măcărescu 1858. MĂCĂRESCU, Nicolae, 1858, *Gramatica română pentru clasele primare*. Edițiunea a șaptea, editată de Teodor Codrescu și D. Gusti. Iași: Tipografia Buciumului Roman.

Micu/Șincai 1780/1805. CLAIN, Samuil Micu; ȘINCAI, Gheorghe, *Elementa linguae Dacoromanae sive Valachicae*, Viena, Kurzbock, 1780. Buda: Typis regiae Universitatis Pestanae, 1805.

Miheltianu 1866. MIHELTIANU, N. I., 1866, *Gramatica română pentru clasa II, poporală și normală*, lucrată după o sistemă nouă. Sibiu, în Tipografia archidieceșană.

Munteanu 1870. MUNTEANU, Gavril I., 1870, *Gramatica română (aprobată) pentru clasele gimnaziale inferioare*. Partea Formaria, a treia edițiune. Brașov: Tipografia Römer&Kamner.

Nădejde 1884. NĂDEJDE, Ioan, 1884, *Gramatica limbii române. Fonetica, etimologia, sintaxa și istoria limbii pentru clasele liceale*, după lucrările lui Diez, Cipariu, Hâjdău, Lambrior. Iași: Editura Librăriei P. C. Popovici.

Neagoe 1869. NEAGOE, Ștefan, 1869, *Gramatica română elaborată după T. Cipariu și G. Munteanu pentru uzul școlilor primare*. Bârlad: Tipografia Asociațiunii „Unirea”.

Pană 1882. PANĂ, N., 1882, *Curs practic de Gramatica limbii române pentru uzul claselor inferioare de licee și gimnazii*. Bârlad: Imprimeria George Cațașanu.

Philippide 1897. PHILIPPIDE, Alexandru, 1897, *Gramatica elementară a limbii române*. Iași: Editura Librăriei ISR. KUPERMANN.